

קדושים (חשי"א)

ויקרא י"ט י"ד ... ולפנֵי עוז לא חתן מכתול
ויראת מאלוקיך אני ה'

ג. ספרא ליה:

לפנֵי טומא בדבר: אמר לך: "בת איש פלוני מה היא לכהובחין" אל תאמך לך:
"כשרה היא", ויהיא איננה אלא פסולה. היה בוטל טמך עצה אל חתן לו עצה
שאייבנה הרוגנתה לו: אל תאמך לך: "א-בושכמה" שיקפחו לו לסתים. "זא בעחרים",
שיטרבר (=תיכהו השרב). אל תאמך לך: "מכור שך וקח לך חמוץ" וגחתה עזקה.
עלינו ונטלת הימבו...

רמב"ם הלוות רוצח וטירית הפטש י"ב הלכה י"ב:
אסור לטכור לעכו"ם כל kali המלחמה ואין משחיזין להם חזין ואין מוכרים
לهم לא סכיין ולא קילרין ולא שלשלאות על ברזל ולא דובים ואריות ולא
כל דבר טיט בו גזק לרבים אבל מוכרים לאח חרישין אל לא לחבון.
הלכה י"ד: כל אישטר למכור לעכו"ם אסור לטכור לישראלי שהוא ליסטים
מנפנ' טנטא מחזין י"ד עזרוי עברה ומפטילו וכן כל המכטיל עוזר בדבך
וחטאנו עאה טאיינה הרוגנתה או שחייזק י"ד עזרוי עברה, מהו עוזר ואיבר
רואה דרך דרך האמת מפנ' מארח לבו, הרוי זה עוזר בלא תעטה שאמר "ולפנֵי
וזר לא חתן מכתול". הבא ליטול עצה, ען לו עצה הרוגנתה לו.

רש"י ד"ה ולפנֵי עוז לא חתן מכתול
לפנֵי הטומא בדבר, לא חתן עצה טאיינה הרוגנתה לו. אל תאמך: "מכור שך"
וקח לך חמוץ" וגחתה עזקה ונטלת הימבו.
ד"ו ויראת מאלוקיך.

לפי הדבר הזה איננו אסור לבריות לידע אם דעתו טל זה לטרבה או לרעה
ויכול לאחטמייט ולומר לטרבה והחובתי, לפיקך נאמר בו "ויראת מאלוקיך"
המכיר מחתבונין. וכן כל דבר המטור ללבו של אדם העוטה ואין שאר
תבריות מכירות בו, נאמר בו "ויראת מאלוקיך".

1. הסוגר במתו שוגנות הדוגמאות המרובות בספרא ולפי איזה סדר סדרן?
2. כיצד מרוחיב הרמב"ם את חוומי המרטוג'עוז?
3. הסוגר, מה הביא את חז"ל בכלל לפреш את פסוקנו. טלה כמטמעו ולהרחבת
than יומר מגורם אחדן (מבחן להלן הפסוק, מבנה הפסוק וכו')

ב. דוגמאות להיקפו טל מדין.

a) **פסחים** כ"ב ב': ר' בtan אומר: מנין טלא יוטיש אdem כוס יין לנזיר ובבר
מן החyi לבני נח? ת"ל: "ולפנֵי עוז לא חתן מכתול"

b) **מורעך קטן** י"ז א': "ולפנֵי עוז לא חתן מכתול" במקה לבני הגודול הכתוב
מדבר (רש"י: דכיוון גדול הוא טמא מבעת באביו וחוות לייה מכתילו).

c) **בבא מציעא ע"ד ב'**: ואלו עובריין بلا מעטה. המלווה (ברבית) ותלווה (ברבית)
וזהערב והעדרתי וחכמייט אומרים: אף הטופר, עוזרין מטום (ויקרא כ"ה)
כטפל לא חתן בנטך" ומטום (טט) "אל תחק מאתנו בסך" ומטום (טט כ"ב)
"לא תחציה לנו בנטח" ומטום (טט) "ולא תחטטו עליינו נסך". ומטום (ויקרא
כ"ט) "ולפנֵי עוז לא חתן מכתול".

d) **בבא מציעא ע"ה ב'**: "א-ר יהודא אמר דבר: כל מי טиш לו מעות ומלווה אותו
טלא בעדים עוזר מטום "ולפנֵי עוז לא חתן מכתול".

הסביר, מהי עברת "לאני" עוז לא חתן מכתול" לפי כל זאת מן הדוגמאות
חכ"ל ומה מוסיף כל אהת על חברותיהם?

e) ולפנֵי עוז לא חתן מכתול.

מורעך קטן ה' א': חניא: רמז לאיזון קברות מן התורה מנין? אמר אבוי:
"ולפנֵי עוז לא חתן מכתול".

במה שונגה דוגמת זו מכל המזובאות לעיל ומהי מטיבותה?